

efter nära sex mils färd. Den svåra terrängen under de första dagarna har tagit hårt på vårt bensinförråd. En gallon räcker till föga mer än 2 engelska mil. Vid läger n:r 124 gräva vi ned 35 gallons för återvägen och ha då 135 med oss. Vår plan är att hålla ihop 140 miles (23 sv. mil) till någon lämplig plats där vi lämna lastbilen för att fortsätta med personbilen de sista 10 svenska milen fram till Altmisch-bulak.

Den 14 november fortsätta vi i samma härliga fåra, vars botten dock efter den första milen blir mera smal och mjuk och går slingrande mot västsydväst mellan låga kullar, skära till färgen, här och där med ett svart inslag. Ibland skimra bergen i röda toner och någon gång passeras en fläck av vit kvartsit.

Den stora fåran blir mera odeciderad och utmynnar i öppen terräng. Lastbilen går främst, Serat är en ypperlig lots och ingen kan bättre än han bedöma markens vanskligheter. Ibland försvinner hans bil — då är han nere i en sänka. Synes han länge kan man vara lugn för att marken är bärig. Stannar han plötsligt förstår man att han fastnat på något mjukt ställe. Därför sitta vi, som följa efter i personbilen, i en ständig spänning. Här och där är den kristalliniska bergarten, porfyr, gneis eller granit, blottad i fast fjäll. Fåran är alltså tydlig mellan avrundade terrasskullar. Dess bredd växlar mellan ett- och tvåhundra meter. För övrigt äro vi nu på alla håll omgivna av vågig stäpp med glesa tuvor; blott i sydväst synes en låg bergskam på långt håll. Vår kurs är västlig. Åt detta håll faller terrängen mycket långsamt.